

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεβομεν και πάλιν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσια και δεκαεπτά,
κλήη Ρωμησούνης αληθώς σεπτά.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας κρόσφι.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δέ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τὰ βένα δημοσ μέρη—δέ κτ' ὡ φράγκα και' σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εμπούσου τσελεπή
ὅτι καλούμεν ἀώματα «Ρωμηού» ἀνελλισπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου,
μηνὸς σαχλοῦ και κρόου.

Χίλια και δύο και τετρακόσια,
και φρενολήπτων παρλάρει γλώσσα.

**Μεγάλων κυριῶν Βουλή
σ' τὸ μέγαρον τῆς Φασουλῆ.**

Ἡ κυρία Φασουλῆ
κατ' ἴδιαν προσκαλεῖ
μερικαῖς τραναῖς κυριαῖς,
ὅπου κάνουν φασαρίαῖς,
ποῦχουν πληξί, καθὼς λένε, με τὰ νέα καθεστώτα
κι' ἐπιμένουν εἰς τὰ πρώτα.

Λοιπὸν ἦλθαν μες' στή σάλα
κάτι θηλυκά μεγάλα,
πρώτης ἀριστοκρατία,
ποῦχει σ' ὅλα τὰ πρωτεία.

Τί συνάθροισις κι' ἐκεῖνη,
ποῦ σ' τὰ χρονικά θά μείνη
συναθροίσεως ἐκατάτων
σ' τὰ Παλάτια τῶν Ἀνάκτων.

Μ' ἄλλους λόγους ὀλ' ἡ κρέμα, τὸ καλλιτερομπουκέτο
μακαρίτισσας Ἀύλης,
μὰ παρὼν κι' ὁ Φασουλῆς
ἦταν με τὸν Περικλέτο.

Συνηθροίσθησαν λοιπὸν
ἀγχοῦσαι τὸν αἰσιπὸν
τῆς προσλήψεως ἐκεῖνης.

Κι' ἦσαν δλας ἡ καὺμναις
μελαγχολικαῖς, θλιμμένας,
κι' εἶχαν ἔκφρασιν ὀδύνης.

Κι' ἡ κυρία Φασουλῆ
πρὸς τὰς ἐμῆς λαλεῖ
τέτοια λόγια σοβαρά'
πλήν και κάπως τσουχερά :

Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην
εἰς τὸ σπῆτι μου και πάλιν
βλέπω τὴν φακλανερί.

Ποῦναι Παλατιῶν τομποῦρι,
κι' ἔχει τώρα μία μούρη
σάν Βενέτικο φλουρι.

Φαίνεται πῶς μία τύχη
σὰς κατέτρεξε κακή,
βλέπω πῶς σὰς κατατρύχει
κάποια θλίψις μυστική.

Ἐγὼ ξέρω τὸν σκοπὸ σας,
κάθε σκέψι σας σοφή,
κάθε δράσι σας κρυφή.

Βλέπω και τὸ πρόσωπό σας,
ποῦναι τόσο σκυθρωπό
γιὰ τὸ πένθος τὸ νωπό.

Ἄλλαξε, μαντάμ, ἡ σφαῖρα,
και σὰς ἔρχεται ναατία
μὲ τὸ καθεστὼς τὸ νέον.

Πῶς νὰ ζήσεται ἔδῳ πέρα,
ποῦναι σάν δημοκρατία,
προστυχιὰ και τῶν γονέων;

Ποιὰ κυρία καθὼς πρέπει,
ποῦ πρὸς Μοναρχίας ὀφείπει,
δὲν φουσκώνει μὲ θυμό ;

Ἄλλαξε, μαντάμ, ἡ σφαῖρα,
προστυχάντζα πέρα πέρα,
ποῦ δὲν ἔχει μετρημό.

Ποῦ σάν κι' ἄλλοι' εὐγενεῖς;
δὲν ἐμάθατε, καλέ,
πῶς ροαγιαλλοτ κανεῖς
δὲν πηγαίνει σ' τὸ Παλάι;

Ἄμὸν ντιέ... τί προστυχιὰ,
ποῦ σφυρίζει σάν ὀχιὰ...
σαπριστι... μὰ τείναι τοῦτα;

Ἐμαθα σπουδαῖο καὶ
πῶς πηγαίνουν σ' τὸ Παλάτι
κι' Ἰπουργοὶ μὲ σετακροῦτα.

Με τὰ νέα καθεστῶτα
 ἔχει πάθει ξεπεσοῦρα
 καθεμίαι φεδιγκῶτα
 καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα.

**Σιωπῆ καὶ ξαναρχίζει
 καὶ τὸν λόγον συνεχίζει.**

Καὶ ποῖα μαντὰμ περιωπῆς καὶ τῆς Αὐλῆς Σιγιόρα
 δὲν ἐνθρῦμεται τῶρα
 εἰς τὰς ἡμέρας τὰς δεινὰς
 τοῦ Νοεμβρίου τὰς σιηνάς ;

Πόσας δὲν ἐπροξένησαν σὲ σὰς εὐχαριστήσεις
 οἱ διωγμοὶ τῶν ἀγενῶν καὶ αἱ τόσαι φυλακίσεις,
 τὰ Φρουραρχεῖα τὰ μικρὰ, ποῦ τότε παρ' ὄλλων
 δὲν θάφιναν εἰς τὴν ζωὴν κανένα τῶν προσφύγων.

Ἦτον ἡ καταδίωξις τῆς προστυχιῆς ἀγρία,
 καὶ ἔγεροκόρτει καθεμίᾱ
 μὲ χάρι καὶ μὲ νοστιμιᾱ
 καὶ μὲ κοκεταρία.

Ποῦ τέτοιος μῆνας ἱερός ;
 ποῦ τῶρα πλέον ὁ καιρὸς
 τοῦ προσφιλοῦς Βαρόνου ;

Ποῦ δὲς ἅγιον ἡμερῶν ;
 ποῦ ντιαμάν ντὰ λά κουρόν
 καὶ φύλακας τοῦ Θεόπου ;

Καὶ ποῖα δὲν ἐσηκῶθη με λαύρα ἄτο ποδάρι
 καὶ μὲ Δουκίσης χάρι
 δὲν ἐβαλε γι' ἀνάθεμα σὲ γκαρσιῆς τσαντίτσιαις
 λεπταῖς λεπταῖς πετριτσιαις ;

Ποῦ κυριῶν συναγεραμοί ;
 ποῦ τῶν ἀγροίκων οἱ δαρμοὶ
 μὲ ξύλα, μὲ πελέκια ;

Ποῦ φῆμαι Γερμανομανῶν
 περὶ καθόσου Γερμανῶν ;
 ποῦ καὶ τοῦ Σέρκ τὰ τσέκια ;

Τῶρα νὰ καὶ ἐγὼ καὶ σύ...
 πρὶς σ'τὴν ἀριστοκρασί...
 κάθε δύναμις τῆς λείπει.
 Καὶ ἐγὼ πάντοτε θυμοῦμαι
 καὶ ξυπηὶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
 τὴν Κυβέρνησι τοῦ Πίτη.

Τὶ μεγάλο ξαφνικὸ
 καὶ ἀπροσδόκητο κακὸ
 γιὰ τὴν ἀριστοκρασί.

Τῶρα καραγιός-μπερδὲ
 κάνουν τοὺς Ρωμηοὺς Κοινδὲ,
 τοὺς Ρωμηοὺς-Μομορανσὸ.

**Ξαναπαύει καὶ ἀρχινᾷ
 τὴν ρητορικὴ ξανά.**

Ὁ Σιγιόρας Ἐμιγκρίνας,
 ποῦ τὰ στήθη σας πονοῦν,
 βλέπω τῶρα νὰ περνοῦν
 μέραις, ἐβδομάδες, μήνες,
 ἀλλὰ μήτε Πρώσσων κράνη,
 μήτε Μάκσενον δὲν φθάνει.

Καὶ πολλὰς τραναῖς κανιάγιας
 δὲν εἰξεύρουν τί νὰ κάνουν,
 καὶ μὲ λύσσα τῆς βεντάγιας
 καὶ τὰ γάντια τῶν δαγκάνουν.

Πέρασαν ἡ προθεσμίας, ὅπου τούσαις μὲ παλμὸ
 ἐπερῦμεναν καὶ Πρώσσων καὶ Βουλγάρων ἐρχομὸ,
 καὶ ἂν παρηγοροῦνται τῶρα καὶ θαροῦν πῶς ἀνε-
 πλὴν ἐγὼ σὰς βεβαίωω πῶς σὰν φούσκα διελύθη. [βλήθη,

Ἄλλ' ἀδύνατον νὰ ζήση καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ
 δίχως Γερμανῶν Αὐλῆ.
 Ὅπως οἶς καὶ τούτη θέλει
 Καγκελάριον ἐν τέλει,
 καὶ Μοναρχικὴ Κορῶνα
 νῦν, ζεὶ καὶ στὸν αἰῶνα.

Καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ γι' ἄλλα
 στὸν μεγάρου μου τὴ σάλα
 σὰς ἐκάλεσα, κυρία, νὰ σκεφθοῦμε κατ' ἴδιαν
 ἀνθ' αὐτοῦ μείνωμ' ἔδω πέρα μὲ τοιαυτὴν ἀηδία.

Δὲν ἀνέχεται καμμία καθεστῶς νὰ προσκυνήση
 παρὰ τὸ κλεινὸν ἐκεῖνο,
 καὶ γιὰ τοῦτο σὰς προτείνω
 κατοικία μας νὰ γίνῃ τὸ γνωστὸν Γαῖδουρονῆσι.

Εἶναι καὶ πολὺ πλησίον τῆς προστύχου πρωτεσοῦσης,
 καὶ μπορούμε σὲ μιὰ μέρα
 νὰ γυρίσωμ' ἔδω πέρα
 περιστάσεως τυχοῦσης.

Ὅπως τότε καὶ τὰ τζάκια σηκωθήκαμ τὰ τρανὰ
 εἰς τὴν παλαιὰν Γαλλίαν,
 καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν
 πῆσαν ὅλα τὰ βουνὰ.